

Zaur USTAC

ORİYENTİR ULDUZU

(Yeni yetmələr üçün povest)

Bakı – 2018

Zaur USTAC

“ORİYENTİR ULDUZU” (*Yeniyetmələr üçün povest*) EK

Bakı, “USTAC.AZ” nəşrləri, 2018, 67 səh.

Kod: EK-014- 04- MZM-14 -20-18

Elektron Kitab Zaur Ustac yaradıcılığının “30” illik yubiley tədbirləri çərçivəsində nəşr olunur. Kitab müəllifin ənənəvi qydada 2011-ci ildən başlayaraq bir-neçə dəfə ardıcıl dərc olunmuş eyni adlı kitabının elektron variantıdır. (Y-30-EK-14-ZU). Yuxarı sinif şagirdləri üçün sinifdən xaric oxu vəsaiti kimi nəzərdə tutulmuş kitab Azərbaycan Respublikasının Milli Qəhrəmanı Mübariz İbrahimovun əziz xatirəsinə həsr olunub.

İSBN: 978-9952-8298-9-1i

© Zaur USTAC, 2018.

ON DÖRDÜNCÜ YAZI

QƏLƏM HAQQI VƏ YA MÜRƏKKƏB PULU

(HESABAT)

Salam, dəyərli oxucum... Uca Yaradana şükürlər olsun ki, Bizə qarşı çox səxavətlidir və hər dəfə Sizinlə yeni görüşə gələndə bu şükür-sənani qeyd etməyi özümə borc bilirəm. Hər yaşadığımız an üçün şükürlər olsun... Min şükür... Mətləbə keçməzdən əvvəl onu qeyd edim ki, nə qədər çalışsam da yenə yazıma bir sözdən ibarət ad seçə bilmədim... Söz addan düşmüşkən, artıq ad öz-özlüyündə oxucuya söhbətin nədən gedəcəyi barədə ipucu verir. Necə deyərlər əldə qələm 30 – a gəlib çatdıq.

2018 – ci ilin Mayın 24 –də ilk yazımın rəsmi şəkildə mətbu orqanda işıq üzü görməsinin 30 ili tamam olur. 24 May 1988 – ci il “Əməyə məhəbbət” adlı məqaləm, Ağdamda nəşr olunan “Lenin yolu” (sonralar “Ağdam”) qəzetinin 62-ci (7194) sayında, 4-cü səhifəsində dərc edilib. ("OTUZ İLDİR ƏLDƏ QƏLƏM" adlı kitabın üz qabığına çıxarılmış foto - cild “Ağdam” qəzetinin Zaur Ustacın şəxsi arxivində saxlanılan həmin bu nömrəsindən istifadə olunaraq hazırlanmışdır.) Və ilk qələm haqqımı deyim, mürəkkəb pulumu deyim - qonorar - aldığım vaxtdan 30 il keçir... Təfsilata keçmədən sadəcə onu qeyd etməyi özümə borc bilirəm ki, həqiqətən də çox keşməkeşli bir həyat yaşamaq qismət oldu Bizlərə...

Sözüsüzki, yaradıcılığımız həyatımızın inkası olduğundan – “qabda nə var çıxar üzə” (Z.U)- bu anlamda mən nəzmi deyil, məhz nəsr nəzərdə tuturam ... Yaşadıqlarımız yazdıqlarımıza çox təsir edir. Hətta, yəqin ki, yaşadıqlarımız yazdıqlarımızı yaradır... Yəni, belə uzun və keşməkeşli bir zamanın müqabilində Biz heç nə yazmamışıq... Adları qoyulmuş, içəriyi də məlum sayı 10 –dan artıq kitab – roman, povest və hekayələr – yazılacağı günü gözləyir... Və gözləyə-gözləyə zənginləşir, dərinləşir, vacibləşir... Yəqin elə buna görədir ki, kəlmələr kağız üzərinə köçməyə tələsmir, hələ bir az da qələmə naz edirlər... Nəsə, yazılmamışları qoyaq bir kənara, keçək yazılmışlara... 30 il əvvəl bir məktəbli məqaləsi ilə başlayan sərgüzəştlərim Uca Yaradanın izni ilə davam etməkdədir və inanıram ki, istədiklərimin hamısını yazıb Sizlərin ixtiyarına verməyə vaxtım olacaq. Bu günə qədər yazdıqlarımdan işıq üzü görən kitablarım aşağıdakılardır:

"GÜNAYDIN" ("AĞÇİÇƏYİM") Bakı - 2010. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR.: ZU — GAC

"İSTƏMƏZDİM ŞAİR OLUM HƏLƏ MƏN" Bakı - 2010. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — İSOHM

"GÜLZAR" Bakı - 2011. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — G

"MUM KİMİ YUMŞALANDA" Bakı - 2011. (Bu günə qədər iki dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — MKY

"MƏHDUD HƏYATIN MƏCHUL DÜŞÜNCƏLƏRİ" Bakı - 2011. (Bu günə qədər iki dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR:ZU — MHMD

"ŞEHÇİÇƏYİM" Bakı -2011. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — SC

"BALÇIÇƏYİM" Bakı - 2012. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — BC

"BƏRZƏXDƏ" Bakı - 2014. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — B

"NİŞANGAH" Bakı - 2016. (Bu günə qədər iki dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — N

"ORİYENTİR ULDUZU" Bk1 -2011. (Bu günə qədər beş dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — OU

"GÜLÜNÜN ŞEİRLƏRİ" Bakı - 2011. (Bu günə qədər üç dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — GS

"SEVİN Kİ, SEVİLƏSİZ" Bakı - 2014. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.)

"BAYATILAR" - "بایاتیلار" - زائور اوستاج - Bakı -2014. (Bu günə qədər iki əlifba ilə üç dəfə nəşr olunub və elektron variantı var. Təbrizdə yayımlanıb.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — BAY

"QƏLBİMİN AÇIQCASI" Bakı - 2016. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.)

"USTADNAMƏ" Bakı - 2016. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ELEKTRON NƏŞR: ZU — U(KHK)

"USUBCAN ƏFSANƏSİ" (MƏQALƏLƏR) Bakı - 2017. (Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.)

PDF: – ƏNƏNƏVİ NƏŞR: ZU — USUB

"ÇƏHRAYI KİTAB" Bakı – 2017. (Bu günə qədər iki dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.) PDF: – ƏNƏNƏVİ NƏŞR: ZU — CK

"OTUZ İLDİR ƏLDƏ QƏLƏM" Bakı – 2018.

(Bu günə qədər bir dəfə nəşr olunub və elektron variantı var.)

PDF: – ƏNƏNƏVİ NƏŞR:

YANDIRILMIŞ (LƏĞV OLUNMUŞ) KİTABLAR:

"93 – ün yayı və ya bir qaşığı qatıq", Roman, Bakı – 2011.
(Bərpa olunacaq.)

"2016", Povest, Bakı – 2011. (Bərpa olunacaq.)

Yuxarıda sadalanan müəllifi olduğum kitablardan əlavə, dostların məsləhət bilib daxil etdikləri bir-neçə antologiya, toplularda da yer almışam ki, onlardan Mənə məlum olanları bunlardır:

“ZİRVƏ” antologiyası. Bakı – 2017. (Sona xanıma və Vüsal bəyə təşəkkürlər.)

“RUHUMUZUN TURAN ƏTRİ” “Dədə Qorqud” kitabxanası seriyasından. Bakı – 2017. (Balayar müəllimə, Sabir müəllimə, Mehman müəllimə təşəkkürlər.)

“MƏQAM” Toplu. Bakı – 2017. (Hacıxanım Aidaya təşəkkürlər.) PDF: – ƏNƏNƏVİ NƏŞR:[HXA – M](#)

ASKEF-in yayımladığı “KARABAĞD’AN, KERKÜK’DEN ÇANAKKALE’YE” (şiir seçkisi) antologiyası. Türkiyə–2017. (Günel xanıma, Sayman Aruz bəyə, Sona xanıma və Savaş Ünal bəyə təşəkkürlər.)

Bu günə qədər ənənəvi qaydada nəşr olunmuş bütün kitablarımın elektron variantları var. Hamı üçün tam pulsuz və təhlükəsiz əlçatanlığı təmin etmək məqsədi ilə yaradıcılığın 30 ilini yubiley tədbirləri çərçivəsində təkrar EK nəşrlər olacaq.

Son illər müntəzəm olaraq, <http://yazarlar.az/> , <http://ustac.az/> , <http://zaurustac.tr.gg/> saytlarında,

"EV BAZARI" qəzeti (e-qəzet) yumoristik e-qəzətdə, **"MAKLER-VİP" jurnalı (e-jurnal)** satirik e-jurnalda, **"MARALLAR"** satirik bloqda yazılarımı yayımlayıram. Bunlardan əlavə istər <http://www.tezadlar.az/> saytı olsun, istərsə də ənənəvi qaydada "TƏZADLAR" qəzeti Bizim üçün Ağdamın bir parçasıdır, "AĞDAM" qədər doğmadır.

Onu qeyd etmək istəyirəm ki, istər ənənəvi qaydada qəzet və jurnallarda, istərsə də elektron variantda bütün təkliflərə isti yanaşıram. Heç bir müraciəti cavabsız qoymuram. Eyni zamanda özüm də vacib bildiyim mövzularda yazılarım olanda və şeirlərimi hər iki qayda ilə mətbu orqanlara göndərirəm və yayımlanıram. Əlbətdə, vacib bildiyim mövzularda....

"YARADANLA BAŞ-BAŞA" kitabına daxil olan "QƏLƏM HAQQI VƏ YA MÜRƏKKƏB PULU" (on dördüncü yazı) adlı, hesabat xarakterli bu məqalə "OTUZ İLDİR ƏLDƏ QƏLƏM" kitabında və yubiley tədbirləri çərçivəsində Elektron Kitab formatında nəşr olunacaq bütün kitablarda yer alacaq. Ona görə məhz bu yazıda bir məlumatı da açıqlamaq istəyirəm.

Çox düşündüm ki, bu yazılardan, kitablardan başqa nə edə bilərəm... Bilirsiniz ki, 2007 – ci ildən fəaliyyət göstərən

YAZARLAR.AZ - Yazarlar jurnalının yaranma səbəbi, məqsədi, uşaq və gənclərə dəstək olmaq, ümumiyyətlə yaşından asılı olmayaraq yayımlanmaq problemi olan hər kəsə yardım etmək olub. Odur ki, yenə həmin ampuladan çıxış edərək, yaradıcılığın 30 illik yubleyi münasibəti ilə “USTAC” Milli Mükafatını təsis etdim. Mükafat diplomdan, nağd puldan və laureatın YAZARLAR.AZ-da yayımlanmış yazılarından ibarət, “Yazarlar” jurnalının xüsusi buraxılışı şəklində, 100 ədəd tirajla – pulsuz, kitabının nəşr olunmasından ibarətdir. Pul mükafatının məbləği bütün dövrlərdə stabil və inflyasiyaya davamlı olması üçün təqdim olunacağı ildə qüvvədə olan Azərbaycan Respublikası Müharibə Veteranının bir aylıq tam müavinəti həcmində nəzərdə tutulur. Pul mükafatı bir dəfə, tam həcimdə ödənilir və qanunamüvafiq olaraq bəxşiş - bağışlama, hədiyyə etmə əsasında olduğuna görə vergidən azaddır.

Mükafat ildə bir dəfə, yalnız bir nəfərə 28 May Respublika Günü ərəfəsində - əvvəl, sonuncu Bazar günü – 2019 – cu ildən başlayaraq təqdim olunacaq. Kitab isə növbəti ilin təltifinə qədər çap olunub, laureata təhvil veriləcək. Mükafat barədə ətraflı məlumat YAZARLAR.AZ da elan olunacaq.

Bu arada “AZAD QƏLƏM”, “HAQQIN SƏDASI”, “ƏDƏBİYYAT”, “TƏZADLAR” qəzetlərinin, “YURD”, “ULDUZ”, “AZƏRBAYCAN”, “KİRPİ”, “MOLLA NƏSRƏDDİN XXI ƏSRDƏ”, jurnallarının, eləcə də <http://azpress.az/> , <http://senet.az/> , <http://zaman24.net/> <http://www.yazar.in/> , <http://take.az/> , <http://siirvideo.com/> <https://10yazar.wordpress.com/> , <https://yazyarat.com/> , <http://www.tehsilproblemleri.com/>, <http://ayb.az/> <http://azeri.press/> , <http://www.tezadlar.az/> ,

saytlarının bütün işçi heyətlərinə və rəhbərlərinə, ölkəmizdə elektron kitabçılığın və kitabxanaçılığın əsasını qoymuş, günümüzdə olduqca zəngin, böyük həcmli e-kitab bazasına malik <http://www.kitabxana.net/> saytının qurucusu, bir çox vacib ictimai işlərdə daim öndə fəallığı ilə seçilən, gənclərə həmişə dəstək olan Aydın Xan müəllimə xüsusi təşəkkürlər... Var olasız, Dostlar və əlbətdə, Bizim tanımadığımız digər Qəhrəmanlar ... Kim cəhaləti ortadan qaldırmaq üçün bir kəlmə deyirsə, yazırsa çox xoşbəxt

adamdır... Bu əməlin qəlbə verdiyi fərəhlik hissini ikinci bir iş bəxş edə bilməz.... Uğurlarımız bol olsun... Amin... (Amen...)

Düzü, bilmirəm nəyə untdum ya yox... Ancaq, yazımı yekunlaşdırmaq istəyirəm.

Sağ olun! Var olun! Hamınıza xoş və əyləncəli günlər arzu edirəm! Arada kitab oxumağı da unutmayın!!!! “Mütaliə orqanizmin kompleks müalicəsi, sağlam həyat deməkdir....”

(Z.U)

Qeyd:

“Mütaliə zamanı mütalibinizi düzgün seçin...” Hörmətlə:
Zaur Ustac.

02.04.2018. Bakı.

Müəllif: [Zaur Ustac](#) ,
© Zaur USTAC,2018. Bakı.

. Birinci fəsil

17.06.2010-cu il, saat 21:00 “TG” istiqamətində təmas xətti

- Seyid, indi ANS-in xəbərləri başlayacaq, televizoru açaq? – deyə əsgərlərdən biri soruşdu.

- Aç. Aç, görək nə deyirlər?..

Elə bil televizor da hazır dayanmışdı, qoşulan kimi 21-in xəbərlərinin başladığını bildirən video-çarx getməyə başladı.

- O, çiyində kamera olan oğlan var ha, onu tanıyıram. Adı Azərdi... Köhnə məhəllədə qonşu idik! – deyə əsgərlərdən biri dilləndi.

- Ehhh, sən də elə hər xəbər başlayanda onu deyirsən... - yerdən söz atdılar.

- Neyniyim e?..

- Sakit durun, görək nə deyirlər! – deyə axır ki, Seyid dilləndi.

Blindaja ani bir sükut çökdü. Düzü, bura blindaj deməyə adamın dili də gəlmir. Sizde ümumi təsəvvür yaratmaq üçün deyə bilərəm ki, adi tələbə yataqxanasındakı otağın şəraitindən qat-qat yaxşı şəraiti var. Həftədə bir dəfə dəyişdirilən yataq ağları, əl-ayaq dəsmalları, bayırda ayrıca hamam, fasiləsiz elektirik enerjisi. Qəza halları üçün nəzərdə tutulan, əsgərlərin öz aralarında “dviyok” adlandırdığı, benzinlə işləyən elektirik generatoru və s. Bütün bunlardan əlavə, kütləvi qırğın

silahlarının tətbiqinin nəticələri də nəzərə alınmaqla müdafiə məqsədilə möhkəmləndirilmiş bir otaqdan söhbət gedir. Yəni blindaj dediyimiz otaq döyüş üçün əsl topdağıtmaz qala olmaqla bərabər, istirahət üçün də 3 ulduzlu bir otel nömrəsindən geri qalmırdı.

- “Ağdamın Yusifcanlı, Tərtərin Qızıloba kəndləri istiqamətində ermənilər atəşkəsi pozmuşdular. Düşmən cavab atəşi ilə susdurulmuşdur...” - aparıcının səsi eşidildi.

- Pozmadıqları gün olur ki? – deyən Seyid ayağa qalxdı.

Əlini zərblə stolun üstünə vurdu. Yaxşı ki, stolun üstündə dəftər-kitabdan başqa bir şey yox idi... Az qala bütün blindaj silkələndi.

- Pozublar, pozublar!.. Qurban olum, ay Allah, sən özün mənə səbr ver... - deyən Seyid bayıra çıxdı. Tranşeylə lap ön müşahidə nöqtəsinə gəldi. Üzü dağlara tərəf baxdı, sanki göz dağına çevrilmiş bu dağlar ağırlığında suallar sıxmağa başladı onu.

«Görəsən, “HÜCUM” əmrini çoxmu gözləyəcəyik? Bircə, cənab Ali Baş Komandan bu “HÜCUM” əmrini versəydi! Bəs, bu torpaqları kim azad edəcək?! Bu dağlardakı səngərlərdə neçə illərdir torpağa tapşırılacağı günü gözləyən igid-ər şəhidlərimizin sümüklərini nə vaxt yığıb son mənzilinə çatdıracağıq?» Düşünə-düşünə dərə boyu dağlara baxdı. İndi onun baxışları dağlara zillənsə də, dağların arxasında da nə olduğunu gün kimi aydın görürdü... Halbuki heç Çaylıda da olmamışdı, amma postdakı bütün əsgərlər kimi, o da bilirdi ki, dərədə, daşı daş üstə qalmayan, bu kənd Çaylıdır. Adından da göründüyü kimi, vaxtında çox səfalı, axarlı-baxarlı kənd olub. Dərə boyunca dağlara - Talişa tətəf qalxanda Gülüstan, birinci

görünən dağı aşdıqdan sonra Madagiz, sonra hər yerdə gölqırağı, çaykənarı üzü Günbatana sağ tərəflə, dağ cıdırı ilə gedib çıxırsan yol ayrıcına, yol ayrıcı dərədədir, köhnə ferma binası da var dərədə. Fermanın yanında dağ yolu ilə təxminən iki saat dolama yollarla sağ tərəfə qalxsan, Dəstəgüldür. Dəstəgüldə qışda qar dizdən olsa da, dərədəki bulağın başında artıq fevral ayının ortalarında qarın, buzun içində bənövşələr açır. O bənövşələrin qurusu indi də postdakı dəftər-kitabların arasında durur. Təzələrini dərməyincə, uşaqlar atmaq istəmirlər. Necə də olsa bu quru bənövşələr vətən torpağının bir nemətidir. Bundan əlavə, hər quru bənövşənin öz tarixçəsi var. Hər biri bir əsgər yadigarıdır... Dəstəgüldən sonra üzü günbatana aşırımlar aşsan, Keçəldağ, sonra Murova qədər gedib çıxarsan... Fermanın yanından dolamalarla sol tərəfə qalxsan, Tonaşen-1, Tonaşen-2, Tonaşen-3... Əgər son zamanlar dağıtmayıblarsa, yolun qırağında qədim Alban kilsəsi də olmalıdır - kəşfiyatçılarımız yolüstü həmişə orada dayanıb dincələr, istəyənlər siqaret çəkərmiş, ya da oranı görüş yeri təyin edib döyüş tapşırığını yerinə yetirdikdən sonra orada görüşüb, birlikdə qayıdarmışlar...

...Seyid Çaylıya baxır, nəzərləri ölü bir nöqtədə ilişib qalırdı. Xəyalında isə İrəvana doğru yol başlayırdı bu nöqtədən, gözünü çəkə bilmirdi, göz dağına çevrilmişdi bu Çaylı... Düşünürdü ki, lap qoy olsun, bu kəndə bir tabor, taborun dayaq məntəqəsi. Qoy olsun, bu şərəfsizlərin adam tapıb doldura bilmədikləri alayarımcıq şatla 100-120 nəfər. Aləm bir-birinə qarışsa, qoy, bu şərəfsizlərə 20-30 şərəfsiz də köməyə gəlsin. O da gəlib çata bilsə... Vallah, heç nə yoxdu, bu 150-160 kölgəsindən qorxanın öhdəsindən tək gələrəm. Bir əmr gələ, lap İrəvana qədər gedərəm...

Seyid fikirləşə-fikirləşə özünə o qədər arxayın olurdu ki, xəyalında canlandığı Çaylıdakı tabor indi onun gözündə uşaq vaxtı hardasa qarşılaşdığı ən zəif, ən çəlimsiz uşaqdan da zəif görünürdü. Bir sözlə, Seyidin gözü bu taboru çoxdan yemişdi...

- Seyid, yenə nə fikirləşirsən? – bu səs Seyidi sanki yuxudan oyatdı.

- Nə bilim e, vallah, bir şeyi başa düşə bilmirəm ki, bu şərəfsizlərin oyunbazlıqlarına nə qədər dözəcəyik? “Qrajdanski”-də dözmək olmur, deyirsən gedim orduya. Orduda dözmək olmur, deyirsən gedim ön cəbhəyə. Burda heç dayanmaq olmur, şərəfsizlər hər gün gözünün qabağında min hoqqadan çıxırlar... Lap dəli oluram. Ya Allah, sən özün mənə səbr ver...

Seyid blindaja keçdi, yerində oturub bir çay içdi.

Elə bil, nəşə ürəyinə dammışdı, ancaq yenə sabah bu vaxtı nələr olacağından əsla xəbəri yox idi... Ola bilsin bəlkə də seyid fəhmi ilə nəşə duymuşdu...

Xüsusən, son vaxtlar onda belə bir fikir yaranmışdı ki, Uca Tanrı istədiyi bəndəsinə lazımi məqamda, haqq işi üçün elə bir güc verər ki, böyük bir ordu belə, bu gücün qarşısında aciz qalar. Necə ki, uzaq keçmişimizdə Həzrəti Əli Allahın iradəsilə düşmən ordusu ilə dəfələrlə təkbaşına döyüşə girmiş, həmişə də onun köməkliyi ilə qalib olmuşdur.

Seyidin diqqətini çəkən yaxın keçmişimizdə, Çanaqqala döyüşlərinin əfsanəvi qəhrəmanlarından biri olan topçu Mehmet oğlu Seyit Çavuşun başına gələnələr idi. Həmin qanlı döyüşdə Seyit Çavuşun atdığı bir mərmə döyüşün taleyini həll edən

amillərdən biri olmuşdur. Ancaq burada Seyidin diqqətini çəkən Seyit Çavuşun mərmini necə atması idi. Növbəti düşmən mərmisi partlayandan sonra Seyit Çavuş görür ki, top və Əli adlı başqa bir əsgər yoldaşı ilə onun ümidinə qalıb. Düşmən gəmiləri də sahilə yaxınlaşır. Əsgər şərəfinin, vətən torpağının bundan ağır və çıxılmaz vəziyyəti ola bilməzdi. Əsgər yoldaşı Əli ilə bu müşkülü dartışarkən, Seyit Çavuş özündə elə bir güc hiss edir ki, təxminən 300 kq-a yaxın mərmini təkbaşına bir neçə dəfə topa qoyub atəş edərək, düşmənin ən ünlü gəmilərindən birini vurur... Ağır, sürüşkən mərmiləri götürmək, bir neçə pilləkən qaldıraraq topun lüləsinə yeritməkdən əlavə, burada iki maraqlı məqam Seyidi düşündürürdü: birincisi, nə Seyit Çavuş, nə də yoldaşı Əli tuşlayıcı, nişançı deyildi, sadəcə, heyət nəfəri idi; ikincisi isə, bu hadisə məşhur olandan sonra komandiri fotoqrafçı gətirdir ki, mərmini qaldıran vəziyyətdə Seyit Çavuşun şəklini çəkdirsən, ancaq Seyit mərmini qaldıra bilmir ki, bilmir...

Seyid özü üçün yəqinləşdirir ki, Cənabi-Haqq istədiyi məqamda adama elə bir güc verər ki, uca dağlar belə onun qarşısında duruş gətirə bilməz. Necə ki, Fərhad Şirinə olan eşqi ilə Bisütunu yerlə bir etmişdi...

- Allahım, mənə də belə bir güc ver! Əllərini Haqqın dərğahına uzatdı Seyid. Nə fikirləşdisə, qələm-dəftər götürüb yazmağa başladı: “Canım atam və anam, məndən sarı darıxmayın. İnşallah, cənnətdə görüşəcəyik. Mənim üçün bol-bol dua edin. Vətənin dar günündə artıq ürəyim dözmür. Allaha xatir bunu etməliyəm. Ən azından ürəyim sərinlik tapar. Şəhid olanadək bu şərəfsizlərin üzərinə gedəcəyəm. Şəhid olsam, ağlamayın, əksinə, sevinin ki, o mərtəbəyə yüksəldim. Allaha ibadətlərinizi dəqiq yerinə yetirin. Çoxlu sədəqə verin. Seyid nəvəsi olaraq

bunu etməliyəm. Allah böyükdür. Vətən sağ olsun! Oğlunuz Mübariz. Haqqınızı halal edin.”

- Ya Allah, sən özün mənə səbr ver. Sən özün kömək ol - deyib dəftəri örtüdü. Gecədən xeyli keçmişdi. Seyid qalxıb blindajdan çıxdı. Yenə lap ön müşahidə nöqtəsinə getdi. Postdakı əsgərlə bir az söhbət etdi. Ayıq ol! - tapşırırdı. Atışma olsa, nə edəcəyi barədə bir də soruşdu. Qayıdıb, blindaja gəldi, öz yerinə uzandı. Baxışları qeyri-iradi tavandakı xırda bir nöqtəyə zillənmişdi. Tavana baxsa da, dərə boyunca, dağların arxasında uzanan yollarla İrəvana qədər gün kimi aydın görürdü....

İkinci fəsil

18.06.2010-cu il “ TG “ cəbhəsi, Seyidin postu.

Bu gün lap isti idi, ya da adama belə gəlirdi. Bir də ki, isti olacaq də, yayın oğlan çağıydı, ancaq buna isti demək olmazdı. Vallah, elə bil torpaqdan od qalxırdı. Sanki Günəş dağların arxasına keçdikcə, torpaqdan qalxan isti daha da artırdı...

- Bu gün nə yaman sakitlikdir, yəqin istiyə görə öz yuvalarına çəkilib yatıblar, - deyə əsgərlərdən biri dilləndi.

- Bu sakitliyin bir zibili çıxacaq - Seyid cavab verdi.

Axşamın qaranlığı ilə şərəfsizlərin ilk güllələri gəlməyə başladı. Çox maraqlı idi. Həmişəkindən fərqli olaraq əsgərlərin “trassuyuşşi” adlandırdığı işıqlandırıcı - yandırıcı güllələrlə düz blindajın üstünə atırdılar. Ara-sıra ön müşahidə məntəqəsinin qarşısına “AQS” mərmiləri də düşüb partlayırdı. Sanki özlərinin bu cür blindajlarının olamamağının paxıllığını çəkirdilər...

Hətta düzün ortasında güllənin altındakı yaxşı səngərə də paxıllıq edir bu şərəfsizlər... Çox maraqlıdır ki, əziyyət çəkib özləri düzəltmək istəmir, hazırına nazir olmaq istəyir bu şərəfsizlər... Özlərində olmayan (nəyi var ki, bu bədbəxtlərin) yaxşı bir şey gördükdə, əvvəlcə istərlər ağlayıb-sıtqamaqla ona sahib olsunlar. Gördükdə ki, bir şey hasil olmur, başlayarlar xoruzlanmağa - bəs burda mənəm, Bağdadda kor xəlifə, bu saat onu verməlisən mənə. Bu variant da kara gəlməyəndə, zora əl

atarlar, əl-altdan iş görərlər, ayaq altını qazarlar, mənim deyil, qoy, onun da olmasın deyib dağıdarlar, yandırarlar, məhv edərlər bu şərəfsizlər... Bu da onların xislətindən irəli gəlir.

Odur ki, belə bir vəziyyət Seyidin diqqətindən qaça bilməzdi. Bu şərəfsizlər kimə nəyi nişan verirlər? Anlaya bilmədim – düşündü Seyid.

Seyid tranşeylə ön müşahidə məntəqəsinə getdi.

Hava qaraldıqca atəş açılan yerlər açıq-aşkar bilinirdi. Həmişə atdıqları yerdən - öz yuvalarından atırdılar. Nədənsə, bu səhnə həmişə “Tom və Ceri” cizgi filmini xatırladırdı Seyidə. Özündən asılı deyildi, neyləsin? Həmişə də onlar atmağa başlayanda üzündə xəfif təbəssüm cizgiləri yaranırdı. İndi də üzündə təbəssüm, inşallah, hamınızı elə o yuvalarda su ilə boğacayıq, sizə heç güllə də düşmür. Düşüncəli halda blindaja qayıtdı. - Bu “Hücum” əmri nə vaxt olacaq, ay Allah? - Sualı burğu kimi beynini deşdi Seyidin...

Şəxsi heyəti örtülü meydançada düz! – deyə köməkçisinə göstəriş verdi.

“SİLAHA” – köməkçinin komandası eşidildi.

Əsgərlər bir göz qırpımında silah-sursatlarını götürüb örtülü meydançada düzüldülər.

Seyid silah otağına keçdi. “Ya Allah, sən özün kömək ol!» – nidası silah otağının ən uzaq küncündəki, ən kiçik çatdakı, ən xırda cücünü də oyatdı. O, heç xəyalına belə gətirə bilməzdi ki, bir neçə saatdan sonra nələr olacaq?.. Seyid, sadəcə, uşaq vaxtı dönə-dönə oxuduğu “Koroğlu” dastanından yadında qalan Koroğlunun hər səfər qabağı “altdan geyinib üstədən qıfillandı,

üstdən geyinib altandan qıfıllandı” deyimi ilə gerçəkləşən, “yayda bürüncəyini götür, qışda özün bilərsən” atalar sözü ilə min illərin süzgəcindən süzülüb gələn, igid ehtiyatı əldən verməz prinsipinin tələblərinə uyğun hərəkət edirdi. O, dəfələrlə komandirlərindən eşitmişdi ki, adi bir kibrit çöpünün də həyatı əhəmiyyəti ola bilər. Çox gözəl bilirdi ki, qalibiyyətli döyüş yaxşı hazırlıqdan çox asılıdır. Odur ki, ehtiyatı əldən verməzdi heç vaxt. Bura döyüş bölgəsidir, hər an hər şey ola bilər. Əsgər hər an ən qızğın, həlledici döyüşə girməyə hazır olmalıdır.

Düşünə-düşünə əsgərlərin “lifçik” dediyi üzərində silah-sursat daşımaq üçün çoxlu cibləri, arxasında çantası olan jiletini geyindi. Özünün ikidəstəkli qatlama avtomatını götürdü, əlavə sandıqları “lifçik”-in ciblərinə yerləşdirdi, Nə qədər yerləşdirə bildisə, o qədər əl qumbaraları götürdü, “lifçik”-in arxa cibinə əlavə patron və əl qumbaralarını yerləşdirdi. Çıxmaq istəyirdi ki, üst-başına bir də baxdı – bu, “yüz ölç, bir biç” məsələsinin tələblərindən irəli gəlirdi. İki ədəd də tüstü şaşkası götürdü. Silah otağının qapısından çıxarkən gözü divardakı jilkaya sataşdı. Onu da götürüb şalvarın yan cibinə qoydu. Bayıra bir addım atmışdı ki, “FARAĞAT” - köməkçinin komandası eşidildi. Bu vaxt Seyidin kölgəsi örtülü meydançaya çıxmışdı.

Seyid örtülü meydançaya çıxdı, döyüşə hazır vəziyyətdə, bir cərgə düzölmüş əsgərləri gözdən keçirdi. Köməkçi sıradan bir addım qabağa çıxıb məruzə etdi:

- Yoldaş gizir, döyüş heyəti döyüşə hazırdır!

- Azad!- deyən Seyidin amiranə səsi sükutu pozdu.

- Hamınız diqqətlə dinləyin. - Seyid döyüş tapşırığını və hesabatı bir daha əsgərlərin diqqətinə çatdırmağa başladı. - Əsas

hesabatı hamı bilir, bu olacaq “A” qaydası, yəni bu qaydada hamı həmişəki qaydada öz yerlərini tutur, əmri məndən alır. Yox, əgər qeyri-adi nəşə olsa, keçəcəyik “B” qaydasına. “B” nədi? Bu qaydada mən yoxam, əmr və göstərişləri nə qədər sağdı, köməkçidən alarsınız. Əgər işdi, ona da nəşə olsa, onda hər kəs özünə komandirdir. Heç kim əlavə kömək gələnə qədər durduğu yerdən bir addım da kənara atmır, tualet kimi dayandığınız yerdən istifadə edə bilərsiniz. İcazə verirəm. Lazım gəlsə, hamı dayandığı yerdə ölür, ancaq bir addım kənarda olmaz! Heç kim deməsin ki, mən yoxam. Yuxarıdan baxacam. O dünyada da əlimdən qurtara bilməzsınız. Aydınır?!

- Elədir ki var!

- Sual var?

- Sual yoxdur!

- Diqqət! Düzlən! Farağat! Döyüş qaydası “A” olmaqla, döyüşə!

Əsgərlər hesabatı uyğun təhkim olunduqları postlara qaçdı. Seyid özü lap öndəki müşahidə məntəqəsinə getdi. Düşmən əsgərləri həmişə atdıqları yerdən ara-sıra atırdılar. Seyid “trassiyuşşi” güllələrin uçduğu səmtə yox, başqa tərəfə - təpələrin qurtardığı, qaranlıq dərələrin başladığı səmtə baxırdı, sanki nəşə axtarırdı bu qaranlıq, boz təpələrin kölgəsində. Başqa vaxt Ay işığında hər yan süd kimi aydın görünəndə, indi elə bil Ay da düşmən tərəfində idi. Üzünü nazla göstərir, tez də buludların arxasında gizlənirdi. - Nə olar, Ay qardaş, bütün dünya bu şərəfsizlərin tərəfindədir, heç olmasa, sən bizim tərəfimizdə ol barı, axı bayrağının üstündə sənə yer verən bizik, onlar deyil. - Sanki axırncı kəlmələr Ayın lap heysiyyatına

toxundu, bir anlığa olsa da, boz çöllərə, qaranlıq dərələrə süd aydınlığı gətirdi.

- Aha, ora bax! – nəhayət, Seyid axtardığını tapdı.

Gördüyünü dəqiqləşdirmək üçün köməkçidən soruşdu:

- Oriyentir 2-dən 100 metr sağa təpənin qurtaracağına bax, gör bir şey görürsən?

- Hə, hə, təpənin dibi ilə əyilə-əyilə gəlirlər. - Onlar birlikdə saymağa başladılar: bir, iki, üç, dörd, beş, altı... Çox axtardılar, bəs yeddinci hardadır, görəsən, yoxsa elə cəmi altı nəfərdir?..

Yeddinci yoxdur. Hə, yüz faiz altı nəfərdir, – deyə Seyid düşündü - bu da onların adam tapıb doldura bilmədikləri manqa. Çox maraqlıdır, bu altı nəfər sallana-sallana niyə gəlir? - öz-özünə fikirləşdi.

Nəhayət, köməçiyə vəziyyətə uyğun tapşırıqlarını verdi:

1. Aşağı xəbər ver;
2. Keçdik “B”-yə;
3. Oriyentir 1-i keçənə qədər heç kim atəş açmır, qoyun gəlsinlər;
4. Mən getdim, Oriyentir 3-ün yaxınlığında onların arxasında olacam.

Üçüncü fəsil

- “Ya Allahın adı” - “DÖYÜŞƏ”!

Son tapşırıqlarını verib, gündə min yol baxışları ilə getdiyi yolu indi üzüaşağı Çaylıya tərəf getməyə başladı. Ya Allah, ey Həzrəti Əliyə şir gücü verən Allahım, Seyit Çavuşa o gücü verən Uca Tanrım, hər şey sənə xatir, sənin adınla - mənə güc ver, məni düşmənin yanında xar eləmə!..

Buludları Ayın üzərinə örtük kimi çəkməsini, dualarının qəbul olunması kimi qəbul etdi Seyid. Bir andaca hər tərəf zülmət qaranlığa qər q oldu. Bununla Uca Tanrı Seyidin yolunu açır, bu işə öz razılığını bildirirdi. Seyid dərə aşağı elə gedirdi ki, sanki uşaq vaxtı məktəbə gedib-gəldiyi yolla addımlayırdı. Bu yerlərin hər iki tərəfdən dəfələrlə minalandığını bilsə də, sanki indi yadından çıxmışdı. Futbol meydançasında top qovan kimi, qovurdu kol-kosu.

Göz-gözü görmürdü, Seyid nə vaxt üçüncü oriyentirə çatdığını heç özü də bilmədi. Bu vaxt atəş səsi eşidildi. Güllələrdən onun yanından keçəni də oldu. Əvvəlcə yerini möhkəmlətdi, sonra ətrafa göz gəzdirdi. Onun postundan atırdılar, - nə tez çatdılar, - deyə öz-özünə fikirləşdi. Bir-iki qatar da atdılar. - Bəs bu şərəfsizlər niyə atmırlar, hara yox oldu bunlar? - Seyid təmkinlə düşündü. Birdən lap yaxınlıqdan - onun 35-40 addımlığından atəş açıldı. - Hə, demək burdasınız... İndi baxaq görək vəziyyət necədir?

Bir-iki qatar da qarşılıqlı güllələr uçuşdu. Seyid sanki film seyr edirmiş kimi, izləyirdi mənzərəni. Bu an onun postunda tək-tək üç-dörd güllə atıldı. Elə bil qarşısında bomba partladı. Gecənin qaranlıq və sakitliyində tükürpədicə səsə necə vay-şivən qopdusa, Seyid bir az da diksinən kimi oldu. O, çox eşitmişdi, ancaq görməmişdi. - Yəqin qan görüblər - düşündü Seyid. Səs gələn tərəfə addımlamağa başladı. Seyid iti, olduqca yumşaq addımlarla səsə tərəf irəliləyirdi. Qarışıq, anlaşılmaz səslər eşidir, ancaq hələ heç nə görmürdü? Qəflətən Ay işığında nəşə parladı. Cəld özünü yerə atdı. Sürünə-sürünə balaca təpənin üstündəki kolun dibinə gəldi. Səsə tərəf boylandı, Ay da öz köməyini əsirgəmədi. İndi o, beş düşmən əsgərini aydın sayırdı. Bəs altıncı hanı? Bir az da qalxıb boylandı. Bunlara nə olub belə, niyə çaş-baş düşüblər? – Seyid anlaya bilmirdi. Özlərini elə itirmişdilər ki, bir-bir tutub aparsan da xəbərləri olmazdı. Bunun ciddi bir səbəbi olmalı idi. Ay bir də parlayanda əsərin qəhrəmanı ortaya çıxdı. Seyid gördü ki, topa dayanıb, vay-şivən qoparanların ortasında yerdə nəşə çapalayır. Diqqətlə baxanda məlum oldu ki, qan məsələsi dəqiqdir. Şərəfsizlər yaralı yoldaşlarına köməklik etmək əvəzinə, başına yığışib, vay-şivənlə olan-qalan canını alırdılar. Bu mənzərə Seyidi bir az təəssüfləndirdi.

Seyid düşünürdü ki, hansı üsulla onların külünü göyə sovursa, daha ağıllı qərar olar? O, gah əlindəki əl qumbarasına, gah da iki dəstəkli avtomatına baxdı. - Bəlkə yaxınlıqda başqa da kimsə var, ya bunları müşahidə edən var? – düşündü və əl qumbarasının üzərində dayandı. İki qumbaranı hər ehtimala qarşı döyüş vəziyyətinə gətirdi, ancaq məsələni bir qumbara ilə bitirmək lazımdır ki, müşahidəçilər üçün mina mənzərəsi yaransın. Onsuz da hər gecə çaqqal-çuqqal neçə mina partladır,

lap hərdən ikisinin dalbadal partladığı vaxtlar olur. Seyid bir neçə addım da irəli gedib, qumbaralardan birini elə atdı ki, ikinciyə ehtiyac qalmadı.

Seyid özünü balaca təpənin arxasında torpağa bərk sıxmışdı. Üstünə tökülən daş-kəsək belə vecinə deyildi. - Görəsən, özümə heç nə olmayıb? - İndi də içində bir təəssüf hissi baş qaldırdı. - Görə bilmədim, heç vaxt da bilməyəcəm, necə uçuşurdular havada. Təəssüf hissi ilə yavaşca arxası üstə çevrildi. Əvvəlcə bir-bir ayaqlarını, sonra isə növbə ilə əllərini, qollarını tərپətdi. Hər şey qaydasındadır - düşündü. Əslində Seyidin narahatlığı yerində idi. Çünki çölün düzündə bu cür yaxın məsafədə əl qumbarası atmaq atan adam üçün də təhlükəlidir. Seyid bunu çox yaxşı bilirdi. O, yalnız birinci Allah-Taalanın, ikinci də cəldlik və peşəkarlığı sayəsində sağ-salamat qalmışdı. Seyid əsla ölümdən qorxmurdu, planlarının yarımçıq qalacağından narahat idi. Beş-on dəqiqə də keçdi. Qalxıb oturdu. Hadisə yerinə nəzər saldı, Allahdansa, tüstü də çəkilmişdi. Gecənin sükutunu pozacaq bir hənirti belə yox idi. Elə bil heç 10-15 dəqiqə əvvəl burda aləm bir-birinə dəyməmişdi.

Seyid daha 20-25 dəqiqə də ətrafı izlədi ki, görsün səs-səmir var, ya yox. Tam sakitlik idi. Buludlar da Ayı sərbəst buraxmışdı. Seyid Ay işığında aydın görünən dağlara, dərə-təpəyə, düzlərə və bir də düşmənin qarşdakı taborunun dayaq məntəqəsinin olduğu ehtimal olunan dərəyə baxdı. - Dəli şeytan deyir, get bunların hamısını biç, yüz faiz bilirəm indi ki, hamısı toyuq-cücə kimi yatışıblar. Bəlkə gedib bu şərəfsizləri bir yoxlayım, televizorda sərsəm-sərsəm guruldayırlar, onlara Azərbaycan əsgərinin nəyə qadir olduğunu göstərim. - Götür-qoy etdi. - Ya Allah, getdim eee.

Dərəaşağı, üzü Çaylıya tərəf getməyə başladı. Yol boyu öz-özünə düşünürdü. Qoy olsun orda 100-120 kölgəsindən qorxan, lap 30-40 dovşandan qorxan da köməyə gəlsin. Hə, bu dovşandan qorxanları necə ləngidə bilərik? - düşünə-düşünə gəlib çıxdı yol ayrıcına. Bu nə yoldu belə? - fikirləşdi, özü də ikisi birdən qoşa. Görəsən, hansı işləkdir? Aşağı-yuxarı baxdı. Aşağı Çaylı, yuxarı dağlar. Sağa-sola baxdı, sağ da qurumuş qanqal, sol da. Hər iki yolu ot basmışdı. Nə fikirləşdisə, əyilib əlinin içini yerə sürtdü. Sonra keçib o biri yolu da həmin qaydada yoxladı. Bax, bu yol işləkdir - xırda qum kimi daşlar var burada - qənaətinə gəldi. İldə-ayda bir maşın gedib-gəlir, mütləq bu yoldur. Hə, indi necə edək ki, bunlar gələ bilməsin? Heç olmasa, geciksin. Şalvarın yan cibindəki jilkanı çıxartdı. Əl qumbarasının birini işlək yolun kənarındakı ən hündür və yoğun quru qanqala elə bərkitdi ki, yüngül bir toxunuşla yola fırlasın. Sonra keçib birini də eyni qayda ilə yolun digər kənarında bərkitdi və jilkanı qumbaraların halqalarına tarım bağladı. Bu qayda ilə bir-birindən dörd-beş metr aralı yol boyu üç tələ və tələlərin tuşunda qanqallığın içində çal-çarpaz tələlər qurdu. Sonra ehtiyatla bütün qumbaraların şpilkalarını düzəltdi. İndi adi yumuru dəmir parçaları bu quru qanqallıqda öz şikarını gözləyən ölüm saçan zəhərli kobra kimi idi. Gözləyirdi ki, quyruğuna basasan, od-alovunu püskürə üstünə.

İşini tamamlayıb, yol aldı uzaqda görünən zəif işığa tərəf. - Gedək, görək orda nə var, nə yox?..

Həmişə bu yolla düşmən mövqelərinə ya ərzaq gələrdi, ya da yoxlama. Həmişə onları tərkibində çoxlu generallar, polkovniklər olan komissiyalar yoxlayıb “5” verərdilər. İndi bu yolla onları yoxlamağa Azərbaycan Ordusunun peşəkar giziri

gəlirdi. Özü də bu yoxlama qəfil yoxlama idi. Görək, bu şərəfsizlərin döyüş hazırlığı nə yerdədir, neçə alacaqlar bu imtahandan? – düşünə-düşünə Seyid düşmən düşərgəsinə çatdı.

Dördüncü fəsil

Düşmən taborunun dayaq məntəqəsi. Burada həmçinin gələcəkdə postda dayanmaq üçün gənc əsgərləri hazırlayırlar. Gəlib-gedənləri nəzərə alsaq, təxminən - aydın məsələdir ki, onları düzüb saymamışdıq - yüzdən az artıq olar şəxsi heyətin sayı...

...Seyid zəif işığın təxminən yüz addımlığında idi. Əgər içəridə əsgərlər yatırsa, yəqin ki, buralarda post olmalıdır. Ətrafa diqqətlə göz gəzdirə-gəzdirə işığa tərəf irəliləyirdi ki, sağdakı əl damına oxşayan binanın tinindən bir əsgər çıxdı. Əsgər avtomatını sinəsindən aşırıb, lüləsi qabağa, əli dəstəkdə düz onun üstünə gəlirdi. Aralarındakı məsafə 15-20 addım olardı. Seyid ani olaraq duruxdu, ancaq tərpənmədi. Gələnə diqqətlə baxdı, düz onun üstə gəlsə də, yaman qərəvəlli gəlişi var idi. Ya hələ onu görməmişdi, ya da özlərindən biri sanırdı. Çox qərribə vəziyyət yaranmışdı. Əsgər düz onun qabağından keçib getdi. Seyid gülməkdən özünü güclə saxladı. Zalım oğlu ayaq üstə yatıb ki, sən bundakı məharətə bax a, yata-yata da gəzmək olarmış...

Seyid onun arxasınca addımlamağa başladı. Seyidə bir gic gülmək gəlmişdi, ancaq içində sıxırdı. Əsgər getdi, bu getdi, görək axırı necə olacaq? Qəfil əsgər dayandı və cəld marşrutu üzrə geri döndü, ancaq hələ oyanmamışdı. Birinci addımını atdı və gözünü açdı, daş qayaya dirənmişdi. Hələ də kəsdirə bilmirdi ki, nə baş verir? Qarşısındakının kim olduğundan da xəbərsiz idi. Seyid yuxarıdan-aşağı onun gözlərinin içinə elə baxırdı ki,

bu baxışların qarşısında tab gətirə bilməzdi... O, ya hələ oyanmamışdı, ya da elə ayaq üstəcə ölmüşdü. Əsgər Seyidin sinəsindən idi. Seyid vəziyyəti uzatmadan ani sıçrayışla əsgərin boynundan yapışaraq, onu yerə yıxdı. Və ani bir hərəkətlə də əsgərin çənəsini boynun ardına çevirdi. Əsgər deyəsən, həqiqətən ayaq üstə ölmüşdü, heç cıncırı da çıxmadı. Seyid onu ehtiyatla ağziüstə yerə qoydu. – Ye, ye, şərəfsiz, ye, bu torpağın tozu da sizə haramdır, - deyə onun ağzını torpağa sürtdü. - Necə ki, indi haram edəcəm - dedi və kitelinin yaxalığını buraxdı. Əsgərin silahını çəkib boynundan çıxartdı. Adi “5,45” Kalaşnikov avtomatı idi – şərəfsizlər, hələ də bu qadağan olunmuş silahı işlədirlər – dodağı qaçdı.

Seyid zəif işığa doğru addımlamağa davam etdi. Bu işıq kazarmanın girişində, qapının üstündə yanırdı. Yanından bayraq da asılmışdı. Çox qərribə bina idi. Heç hərbiçilər qalan yerə oxşamırdı. Uçuq-sökük, təmirsiz bina, tamam sökülmüş, çalacıxur asfalt örtüklü meydaça-həyəət, bizim üzüm bağlarından sökdükləri beton dirəklərdən düzölmüş səkilər. Bir sözlə, yəqin ki, sovet dönəmindən qalma hansısa idarə binası idi. Bura nədir ki, burdakılar da nə ola? -düşüncəsi ilə girişə yaxınlaşdı. Sıçrayıb bayrağın parçasından yapışdı. Necə dardısa, şaqqıltı ilə sapı sındı. Başaşağı sallanmağa başladı. Seyid cəld içəri girdi. “Tumboçka”-dakı əsgər yatmışdısa da, yəqin bayrağın səsinə oyanmışdı. Əsgər Seyidi görən kimi özünü düzəltdi, əlini baş geyiminə aparıb öz dillərində nəsə bir söz qışqırdı. Qəfil gələn iri cüssəli, zəhimli bu qonağın iti baxışları qarşısında özünü itirən gənc əsgər birdən xatırladı ki, “YAT” komandası çoxdan olub, artıq səhərə yaxındır, səhfini düzəltmək qərarına gəldi. Uzun-uzadı nəsə qışqırmağa başladı.

Bu müddətdə Seyid ətrafı əməlli-başlı nəzərdən keçirdi. Gün növbətçisi girişdə, silah otağının qapısının ağzında dayanmışdı. Armaturdan olan qapı adam başı keçən iri şəbəkəli idi. Seyid içəri göz gəzdirdi. Silah-sursatdan başqa, xeyli də üst-üstə yığılmış yeşik var idi. Bunlar partapart partlayacaq ha... - Seyid düşündü. Sol tərəfdə bir neçə otaq var idi. Rabitəçi otağını o saat tanıdı - qapının üstündə sovetin rabitəçi nişanı və nəsə bir cədvəl var idi. Yəqin bu da zabitlər otağıdır. İçəridən xorultu səsi gələn otağın qapısına baxdı. Solda, dəhlizin qurtaracağında böyük taybatay açılmış ikilaylı bir qapı var idi. Bura da əsgərlər yatan yerdir, - deyə düşünürdü ki, qolu sarğılı bir əsgər bu qapıdan çıxıb, süngüsü dizinə dəyə-dəyə, yarıyırıyla-yarıdura səndələyə-səndələyə ona tərəf qaçmağa başladı.

Seyid gün növbətçisinin lap yanında dayanmışdı, gələnə baxırdı. Növbətçi Seyidə çathaçatda sağ ayağı necə büküldüsə, diziüstə yerə düşdü. Görünür, pis yatıbmiş, ayaqları tamam keyyib. Seyid ona sətr bir nəzər saldı və sadəcə, başını buladı. Növbətçi cəld özünü düzəltdi, əlini baş geyiminə apardı və yalnız, indi qarşısındakının kim olduğunu anladı, lakin artıq çox gec idi. Seyid alıcı quş kimi sol əli ilə onun kepkasının günlüyündən tutaraq gözünün üstünə elə çədi ki, az qaldı boynu kökündən qopsun, ancaq qopmadı. Çünki sağ əli ilə də boynunun kökündən yapışmışdı. Seyid növbətçini göyə qaldırdı, ayaqları yerdən üzüldü. Sonra bayaqdan bu mənzərəni kırımışcə seyr edən gün növbətçisinə necə çırpdısa, yapışıb divarda qaldı. O, bu qəfil qonağın kim olduğunu, nə baş verdiyini hələ də anlaya bilmirdi. Yoxlamağa gələn zabitlərdən idi, ya köhnə əsgərlərdən, hələ də aydınlaşdırma bilmirdi. Bir də, hər gün döyülməyə adət etmiş əsgər üçün nə fərqi kimdi döyən? O, ancaq gözləyirdi ki, tənbeh nə vaxt bitəcək. Maraqlıdır ki,

zabitlər otağında da gözə dəyən yox idi. Görünür, onlar üçün də belə səs-küy adi hal idi. Seyid sol əli ilə də gün növbətçisinin boynundan yapışaraq onları bir neçə dəfə kəllə-kəlləyə necə vurdusa, ikisi də süst vəziyyətdə yerə düşdü. Bu vaxt növbətçinin süngüsü silah otağının qapısına toxunub səs elədi. Seyid cəld qurbanlarını yerə buraxıb, rəbitəçi otağı güman etdiyi qapıya qaçdı. Səksəkəli yatan rəbitəçi səsə oyana bilərdi. Seyid yanılmamışdı, bu rəbitəçi otağı idi, ancaq rəbitəçinin dünya vecinə deyildi. Telefonun dəstəyi əlində elə yatmışdı ki, top da atılsa, oyanmazdı.

Seyid şirin-şirin yatan rəbitəçiyə yaxınlaşaraq, ehtiyatla telefonun dəstəyini onun əlindən aldı. Sonra onun qolunu başının altından götürüb telefonun şunurunu boğazına doladı və var gücü ilə sıxdı. Rəbitəçi bir-iki dəfə yüngülcə çapaladı, vəssalam. Seyid bütün şunurları dartıb qopardı, aparatların işığı söndü. Seyid otaqdan çıxıb qapını sakitcə örtüdü. Xorultu səsi gələn otağın qapısına iki əl qumbarası bərkidib, halqalarına jilka bağladı və sonra şpilkaları düzəltdi. Silah otağının qarşısında dayandı, dörd əl qumbarasını da içəridəki qapının ağzına qoydu. Jilkaları cütləyib girişdən bayıra çıxartdı və tez də içəri qayıtdı. Girişdə alt paltarında bayıra çıxan əsgərlə qarşılaşdı. Onu saxlamadı - işi var, qoy getsin. Əsgər də öz hayında idi, ona fikir də vermədi. Sağa - dəhlizi axıra qədər getdi. Taybatay açılmış qapıya çatanda əl qumbaralarının ikisi döyüş vəziyyətində idi. Çatdı, içəri bir addım atdı. Bir sağa, bir sola baxdı, ikimərtəbəli əsgər çarpayıları dolu idi. İki-iki yatanlar da vardı. İlahi, bu nə iy-qoxdu, nə üfunətdi, belə yerdə insanımı yaşayar? – deyə düşündü Seyid. Tez də fikrindən vaz keçdi... İçəridən gələn baş çartladıcı üfunət qoxusunun da təhriki ilə qeyzlə hamının intiqamını almışcasına əl qumbaralarını eyni vaxtda çal-çarpaz,

birini sağa, birini sola, çarpayılarn üstünə atdı. Qoy, gəlsinlər, çıxışda gözləyirəm - dedi öz-özünə. Cəld silah otağının yanına qaçdı. Arxasınca əvvəlcə partlayış, sonra ah-nalə, tükürpədicə bağırtı qopdu. İki dənə də əl qumbarasını silah otağının içərisinə dığırladı və bayıra qaçdı - xorultu gələn otaq silah otağı ilə divar qonşusu olduğuna görə orda yatanların xorultusuna haram qatmadı Seyid. Lakin kim vaxtına qədər dözməyib tez oyansa idi, Seyid onun «hədiyyəsini» qapıdan asmışdı. Seyid əvvəlcədən nəzərdə tutduğu, girişə tam nəzarət edən mövqeyinə çatanda arxada çox güclü partlayış oldu – bu, dəqiq əl qumbarası deyildi. O, diqqətlə baxdı ki, görsün, bu nə idi?

İkinci partlayış elə güclü oldu ki, bina ortadan iki yerə ayrıldı. Bu anda Seyid cütlədiyi jilkanı var gücü ilə çəkdi; bir, iki, üç... partlayış səsləri ucaldı. Əl qumbaralarının səsi partlayan silah-sursatın səmindən güclə seçilirdi. Arada raket də uçurdu, mina da partlayırdı - bir sözlə, əsl atəşfəşanlıq düzəltmişdi Seyid. İndi əlində birinci rastlaşdığı, “qorxu bilməz”, yatılı da gəzməyi bacaran “igiddən” aldığı avtomat bu atəşfəşanlığı seyr edə-edə girişə nəzarət edir, bağıra-bağıra bayıra qaçanları bu əziyyətdən qurtarırdı. Seyid ötən müddət ərzində «xoşbəxt etdiyi» düşmən əsgərlərinin sayını itirmişdi. Pəncərələr dəmir barmaqlıqlarla bağlandığı üçün şərəfsizlər qapıdan çıxmağa məcbur idi. Seyid isə onları səbirsızlıqla gözləyirdi. Bu minvalla Seyid düşmən əsgərindən götürdüyü avtomatındakı patronların hamısını atdı. Sovetdən qalma sandıq çantasındakı dörd sandığı da boşaltdı. Sonra avtomatı yerə ataraq, kitelini və bretini çıxarıb elə qoydu ki, baxan elə bilsin kimsə var. Özü isə, gələndə gözaltı etdiyi ikinci mövqeyi tutdu. Bu, dağılmış asfalt örtüyün qurtaracağında, həyətin kənarında köhnədən qalmış beton örtüklərin arası idi. Seyid buradan dairəvi müşahidə aparır, hər

şeyi dəqiq görürdü. Bura həm də çıxış üçün rahat idi. Seyid istəsəydi, gəlidiyi kimi də çıxıb gedərdi, ancaq onun planında dönüş yox idi. Sonuna qədər irəli...

Seyidin saatdan xəbəri olmasa da, hiss etdi ki, səhərə çox az qalıb, dan yeri sökülmək üzrədir.

...Bir az uzaqda partlayış səsləri eşidildi: bir, iki, üç... hə, təlyə siçan düşüb, - deyə düşündü Seyid. İndi harda olsalar, gəlib çıxarlar. Mövqeyini bir də yoxladı Seyid. Sağdan-soldan, öndən-axıdan təhlükə yox idi, lap top atsınlar. Düşmən düşərgəsi demək olar ki, yanıb qurtarmaq üzrə idi. Ara-sıra tək-tək əsgərlər atəş açsalar da, yaxına gəlməyə heç kəs cürət etmirdi. Seyid alt paltarında qaçanların heç birinə güllə atmadı, axı atababadan eşitmişdi ki, igid basdığı kəsməz, həm də o, qabağına duracaq adam axtarırdı, ancaq burada beləsi yox idi... Arada ordan-burdan əsgərlərin necə qorxa-qorxa ona tərəf boylandığını görürdü. Elə bil, onlar atəş açmağa da qorxurdular, sanki kimisə gözləyirdilər. Seyid xatırladı ki, axı bunlar kölgəsindən qorxanlardır, yəqin dovşandan qorxanları gözləyirlər. Qoy, gəlsinlər – deyə düşündü Seyid.

Artıq sübhün ilk işartıları sezildiği anda həyəətə girən maşınların uğultusu eşidildi və eyni anda hər tərəfdən güllə yağmağa başladı. Ancaq Seyid tələsmirdi, yaxınlaşmalarını gözləyirdi - boşa güllə atmaq istəmirdi. – Gəlin, şərəfsizlər, bir balaca şərəfiniz varsa, yaxınlaşın, - deyə-deyə gözü önündə “Uzaq sahillərdə” filmində Mehdinin meydanın ortasında faşistləri gözlədiyi səhnəni canlanırdı. Yox, yox, Seyid heç bir şəraitdə özünü partlatmazdı - özünə xəsarət yetirməyin ən böyük günah əməllərdən biri olduğunu lap körpəlikdən bildiyi üçün bu barədə heç vaxt fikirləşməmişdi belə. Silah-sursatını bir daha yoxladı,

öz avtomatından bir-iki güllə atmışdı – deməli, onunla xeyli atışmaq olar. Bütün sandıqları doludur. Hələ cibində dolu daraqlar da var, üç dənə əl qumbarası da. Tüstü şaşkaları da durur, lazım olar.

Gəlin, gəlin – desə də, dovşandan qorxanlar uzaqdan səs-küy etməyə üstünlük verirdilər. Seyid onların da sırasına vər saldı. Seyid gördü ki, əl damının arxasında biri digərlərini başına yığaraq nəsə göstəriş verir. Aradakı məsafə 35-40 metr ancaq olardı. Ya Allah, - deyib, iki əl qumbarasını elə ustalıqla atdı ki, topanın tən ortasına düşdü. Elə bil, arının yuvasını qurdaladın. Bundan sonra dovşandan qorxanlar dovşan kimi ora-bura qaçmağa başladı. Seyid ovladığı «dovşanların» sayını çoxdan itirmişdi. Şərəfsizlər əl qumbaraatanlarından və avtomatik qumbaraatanlardan atmağa başladılar. Mərmilər beton örtüklərə dəydikcə, qopan qəlpələrdən çıxan səs-küy, uğultu Seyidin beynini içəridən yeyirdi. O, bir peşəkar kimi insan orqanizminin bu vəziyyətdə çox davam gətirə bilməyəcini bilirdi, ancaq mümkün qədər çox «dovşan» ovlamaq lazımdır, yol azuqəsi üçün - o, düşündü. Hiss edirdi ki, istəmədiyi hərəkətləri edir, beyni sarsıdıcı uğultunun, canqa-curuq səs-küyün içində sızıldayırdı. Yaralanmasa da, özünü yaxşı hiss etmirdi. Lazım olmadığı anda qalxır, fırlanırdı. Qəflətən gicgahından arı sancdı sanki, əlini başına apardı, deyəsən, başına nəsə dəymişdi. Yəqin “AQS” qəlpəsidir, gör a, bu qədər ehtiyatla hazırlaş, dəbilqəni götürmək yaddan çıxsın, əgər indi başımda olsadı, heç bu zibil də başıma dəyməzdi, bir az da qırdım bu şərəfsizlərdən, ona görə komandirlər həmişə deyərdi ki, “kaska” əsgərin ikinci başıdır, döyüşə “kaska”sız gedən elə bil bir başla gedir, ona da bir şey olanda, bax belə olur, - dedi öz-özünə Seyid. Lakin hər şey qaydasında idi, Seyid sonuncu əl qumbarasını yaxınlaşmaq

istəyən qrupun üzərinə atdı. Bir tərəfdən uğultu, bir tərəfdən yaralı «dovşanların» cığlıtı Seyidin beyninə işləyirdi. Gözü açıq olsa da, arada sanki yumulur, gözünün qabağına dağlar gəlir, həmişə Günəşin batdığı yerdə, Günbatanda Günəş doğurdu. O, başını silkələdi - lənət şeytana, bu nədi belə? Gündoğana baxdı, dan yeri al qana boyanmışdı, Günəş dağların arxasından doğmaqda idi Günbatanda. Seyid ani olaraq nəsə düşünərək, tüstü şaşkasının birini çəkib atdı. İkincisini də ondan bir az qabağa atdı. Ətrafı qırmızıya, boza çalan göy tüstü bürüdü. Seyid dayandığı mövqedən çıxıb, sökülmüş asfalt örtüklə torpağa tərəf getdi.

İndi o, örtüyün qurtardığı yeri, bizim bağlardan sökülən beton dirəkdən olan səkini aydın görürdü. Bu anda «çıp, çıp» iki səs gəldi qulağına, öndən bir balaca sağ tərəfdən sanki iki arı eyni anda sancdı. - Bu it arıları ilə çox oynadım a, deyəsən - düşündü Seyid. Sol böyründə ağrı hiss etdi, əlini yumşaq komfilyaj köynəyinin üstü ilə aşağı sürtdü. Solda, aşağıda baş barmaq girən böyüklükdə yara açılmışdı, bu da son – düşündü Seyid. Üzünü göyə tutub, - Allahım, bu mərtəbəni mənə çox görmə, mənə yaralı bu şərəfsizlərə əsir etmə - dedi. Üstündə quru otlar olan torpağı görürdü. İstədi oraya çatıb torpağın üstünə uzanaraq dincəlsin. Səki ilə arasında üç-dörd addımlıq məsafə var idi. Hər tərəf tüstü idi, hiss etdi ki, iki dəstəkli avtomatı ona ağırlıq edir, istədi atsın, ancaq komandirlərinin sözü qulağında cingildədi: “Əsgərin silahı arvadından irəlidir”.

O, avtomatı atmadı, ancaq avtomat özü sürüşüb düşdü əlindən. Bir-iki addım atıb səkiyə çatdı. İndi 5-6 sm-lik səki onun qarşısını kəsmişdi. Bu qədər dağları, dərələri aşasan, bir “barduru” keçə bilməyəsən – deyə düşündü Seyid. Son gücünü

toplayıb, bir addım da atdı, asfalta yıxılmaq istəmirdi. İstəyirdi ki, illərdir mərd oğulların nəşinə təşnə qalan, şərəfsiz düşmən əsarətində inləyən vətən torpağına yetirsən özünü... Ayağı səkiyə ilişdi, yıxılmadı, səndələdi bir az... Yavaşca sağ dizi üstə çöküb, sağ böyrü üstə uzandı - sol yaman incidirdi. Sağ əlini torpağa tərəf uzatdı, başını qaldırıb, həsrətlə baxdı burnunun ucundakı torpağa: İlahi, hələ çoxmu öz torpağımızda həsrətlə baxacayıq öz torpağımıza - dedi və başını qolunun üstünə qoydu. Hiss etdi ki, iradəsini itirir, istədi gözlərini yumsun, ancaq göz qapaqları sözünə baxmadı. İstədi sol əlini qaldırıb gözlərini yumsun. Qolunu bir az qaldırdı, ancaq axıra qədər qalxmadı, yanına düşdü. Göy üzünə baxa-baxa kəlmeyi-şəhadət gətirdi. Daha heç nə düşünmürdü, gedirdi üzü Günbatandan doğan Günəşə tərəf gedirdi... Sanki kimsə onu gəzdirirdi: bura Ağdərədir, bura Kəlbəcərdir, bura Laçındır, bura Göyçədir, bura Borçalıdır, bura Dərbənddir, bura İrəvandır, bura Zəngəzurdur, bura Təbrizdir, bura Füzulidir, bura Zəngilandır, bura Qubadlıdır, bura Cəbrayıldır, bura Xocavənddir, bura Ağdamdır, bura Xocalıdır, bura Xankəndidir, bura Şuşadır - Qaladır eee, Qala, bura Qarabağdır - bura dünyanın mərkəzidir, bura bəşəriyyətin beşiyidir, bura Adəmin vətənidir, bura Azərbaycandır. Bu torpaqlar türk oğluna Uca Tanrının ərnağandır, bu torpaq Adəmin yoğrulduğu torpaqdır, bu torpağın uğrunda şəhid olmaq hər kəsə nəşib olmur...

O, quş kimi idi, sərhəd tanımırdı. Elə bil, bayaq bir səkinin əlində aciz qalan adam deyildi. Üzü Günbatandan doğan Günəşə doğru gedirdi. Birdən dayandı, mən hara gedirəm belə, bəs bu mənə deyilənləri necə çatdırım vətən oğullarına, - düşüncəsi ilə uçdu göylərə...

İndi Günbatanda bir ulduz parlayır, elə parlayır, elə parlayır ki, sanki gəl, gəl, bu tərəfə gəl, buralar səni gözləyir - deyir...

07-21 fevral 2011. BAKI.

ÇALIŞMALAR

TÖVSIYƏLƏR

Öyrədənələrə

Çalışın ki, öyrənənlər sualları sərbəst cavablandırınlar. Siz sadəcə onlara məlumat mənbələrin tapmaqda köməklik edin; bu mənbə internetdəki müxtəlif axtarış sistemləri ola bilər.

Öyrənənlərə

Bu çalışmaları yerinə yetirməklə, əsərdə bədii dillə təsvir olunmuş hadisələrlə real həyat arasında əlaqə yaratmış olacaqsız ki, bu da əsərin qayəsinin, məramının tam açılmasına xidmət edir. Bu suallara cavab vermək çox asandı, dostum, düşün bir az...

Çalışma 1.

Əsgərlərin Seyid deyə müraciət etdiyi qəhrəman kimdi?(*adı, soyadı, nə vaxt və harda doğulub, harda yaşayıb, o, nəyə dözə bilmirdi, nə vadar etdi ki, hərbi xidmətini başa vurduqdan sonra yenidən ordu sıralarına qayıtdı*) Bu sualı mümkün qədər tam və dolğun cavablandırmaqla, kiçik bir inşa yazmağa çalış. İnşaya adı özün seç.

- ...

Çalışma 2

Azərbaycanın xəritəsini gözlərin önündə canlandırmaqla (*xəritədən istifadə etmək də olar*) düşmənlə təmas xətinin keçdiyi rayon və kəndlərimizin siyahısını tərtib etməyə çalış.

- ...

Çalışma 3.

Təmas xətinin keçdiyi rayonlardan, kəndlərdən biri haqqında (*yeri, reliyefi, mənzərələri, iqlimi*) inşa yaz. Adını özün seç.

- ...

Çalışma 4.

Çalışma 3-də haqqında yazdığın bölgədən olan bir qəhrəman haqqında sərbəst mövzuda inşa yaz. Mütləq orda da bir qəhrəman vardır. (*istədiyən qəhrəmanlıq və hadisə barədə yazma bilərsən*)

-...

Çalışma 5.

Qəhrəmanımız hansı hərbi rütbəni daşıyırdı? Azərbaycan Ordusundakı hərbi rütbələri və rütbə nişanlarını yaz və öyrən. (*bunun üçün böyüklərin yardımından və dərslikdən istifadə edə bilərsiniz*)

- ...

Çalışma 6.

“Vətəni sevmək imandandır” adlı sərbəst mövzuda inşa yaz.
Sualları özün tərtib et.

- ...

Çalışma 7.

Sən Vətən üçün nə edəcəksən? Fikirlərini qeyd et, oxu və düşün daha nələr etmək olar.

-...

Çalışma 8.

Azərbaycanın işğal altında olan rayonlarının siyahısını tərtib et və hər biri haqqında ayrılıqda qısa məlumat yaz.

- ...

a) AĜDAM.

b) AĜDĀRĀ.

c)CƏBRAYIL

ç) FÜZULİ

d)XANKƏNDİ

e)XOCAVΘND

ə)KƏLBƏCƏR

f)QUBADLI

g)LAÇIN

ğ) ŞUŞA (QALA)

h)ZƏNGİLƏN

x) əlavə olaraq işğal altında olan istədiyiniz kənd və qəsəbə haqqında yazma bilərsiniz.

Çalışma 9.

Xocalı haqqında sərbəst movzuda inşa yaz. Adın özün seç.

- ...

Çalışma 10.

Tarixən mövcud olmuş Türk tayfaları haqqında məlumat toplamağa çalış.

- ...

Çalışma 11.

İndi Azəri türklərinin yaşadığı ərazilərdə tarixən mövcud olmuş dövlətlər və onların sərhədləri barədə məlumat toplamağa çalış.

Çalıřma 12.

İřgal altında olmayan, lakin bařqa ölkələrin sərhədləri daxilində yařayan Azəri türkləri barədə yaz.

Çalıřma 13.

Kerkük trkmnlri v Qaqauzlar haqqında n bilirsən?

ƏNƏNƏVİ NƏŞİRDƏN:

Müəllif: *Zaur Ustac*

Kitabın adı: *“Oriyentir ulduzu”*

Məqsəd: *Yeniyetmə və gənclərdə vətənpərvərlik hissini gücləndirmək.*

Tövsiyə: *Çalışın tapşırıqları yerinə yetirəsiniz.*

Maraq üçün

Zaur Ustac 8 yanvar, 1975-ci ildə Bakı şəhərində anadan olmuş, ilk təhsilini Ağdam rayonunun Yusifcanlı kənd orta məktəbində almış, ardıcıl olaraq Bakı Dövlət Universitetində, Bakı Ali Birləşmiş Komandanlıq Məktəbində, Beynəlxalq İxtiraçılıq və Biznes İnstitutunda və Şamaxı Humanitar Kollecinə davam etdirmişdir. Birinci Qarabağ müharibəsinin iştirakçısı və hal hazırda ehtiyatda olan zabitdir. Zaur Ustac 1988-ci ildən etibarən dövrü mətbuatda çıxış edir. Zaur Ustac «Yazarlar» jurnalının təsisçisi və baş redaktorudur. Zaur Ustac «GÜNAYDIN» («AĞÇİÇƏYİM»), «İSTƏMƏZDİM ŞAİR OLUM HƏLƏ MƏN», «GÜLZAR», «ŞEHÇİÇƏYİM», «MƏHDUD HƏYDTİN MƏCHUL DÜŞÜNCƏLƏRİ», «MUM KİMİ YUMŞALANDA», «BAYATILAR», «BALÇİÇƏYİM», «GÜLÜNÜN ŞEİRLƏRİ» «SEVİN Kİ, SEVİLƏSİZ...», «QƏLBİMİN AÇIQCASI», «USTADNAMƏ», «NİŞANGAH», "ÇƏHRAYI KİTAB", "OTUZ İLDİR, ƏLDƏ QƏLƏM" kimi şeirlər kitablarının, "USUBCAN ƏFSANƏSİ" adlı məqalələr toplusunun və Azərbaycan Respublikasının Milli Qəhrəmanı Gizir Mübariz İbrahimovun əziz xatirəsinə həsr olunmuş "ORİYENTİR ULDUZU" kitabının müəllifidir.

Ustaca görə, yazarlar, ancaq yazarlar... Yəni şübhəsiz ki, hikmət və söz Uca Tanrıya məxsusdur.

Biz sadəcə diktə olunanları qələmə alan, qələm tutan qullarıq-qələmin sahibi də odur...

- Ustaclyam, əlim ərşi-əlada,

Bu nə sitəm, millətim nə bələda????!!

Zaur USTAC

(Mustafayev Zaur Mustafa oğlu)

“ORİYENTİR ULDUZU”

(Yeni yetmələr üçün povest)

Elektron nəşr:

Texniki redaktor: Tunc AY

Tərtibatçı: Gülü

Kitab “Yazarlar”-ın kompüter mərkəzində yığılıb.

Təşkilati dəstək: www.ustac.az (Qeyri- kommertiya)

Elektron Kitab Zaur Ustac yaradıcılığının “30” illik yubiley tədbirləri çərçivəsində nəşr olunan 14-cü kitabdır.

(Y-30-EK-14-ZU)

Bütün hüquqlar müəllifə məxsusdur.

Çapa imzalandı: 20. 04.2018.

Əlaqə: zauryazar@mail.ru

Pulsuz.

F/b: [Zaur Ustac](#)

Qeyd:

Üzqabığının müəllifi, Xaqani Əhmədovdur.